

Nefes Nefese

– E.Kirişçi · 07 Ocak 2019

Tribünler ayaktaydı. Atletler son yüz metreye girdi. Ayaklar sanki yerden kesilmişti. Üç numaralı atlet birinciliğini koruyarak ipi göğüsledi. Muhabirler, teknik kadro birincinin etrafını çevirdi. Uzanan mikrofonlar patlayan flaşlar... Haber muhabiri kalabalığın arkasına yanaşıp üst başını düzeltti. Mikrofonu kontrol etti. Üzerine düşen beyaz ışıkla aydınlandı. Kameramanın işaretiyle “Yağız Çelik şaşırtmadı. Genç yaşına rağmen birinciliklerine bir yenisini daha ekledi...”

Orta yaşlı kadın portakal suyu bardağını tam ortasına yerleştirdiği tepsiyle koridorda yürüyordu. Sağ tarafa döndü. Odanın kapısı açıktı. Eşofmanlı genç ayaklarını masaya uzatmış telefonunu kurcalıyordu. Kadın neşeyle “Şampiyon,” diye seslendi. Gencin yüzünde bir anlığına yalancı bir gülümseme belirip kayboldu. Kadın masaya yanaşıp bardağı bıraktı. “Yarıştan hiç bahsetmedin.” Genç, portakal suyundan bir yudum içti. Kadın yatak ucuna oturdu. Sessizlik odaya çöktü. Kadın etrafa göz gezdirirken perdenin altına bırakılmış sepet dikkatini çekti. Çeşit çeşit madalyalar... Her birini tanıyordu. Ancak sepet kenarında sarkan gözüne yabancı geldi. Kalkıp aldı. İncelerken “Bugün kazandığın mı Yağız?” Genç, kadına doğru döndü. Sesi soğuktu. “Anlatacak bir şey yok. Bildiğin yarış işte.”

Yağız poların kapüşonunu başına geçirdi. Bez çantasını omzuna astı. Spor ayakkabılarını portmantodan alıp kapıyı açtı. Ayakkabıları yere attı. Giyerken arkasından adam sesi “Evlat, sabah sabah nereye? Yarış mı var” Yağız Karadeniz’de gemileri batmış armatörün ruhi çökkünlüğüyle “Birinci olmaya.” Adam önden çıkıp Yağızın suratına baktı. Pis pis sırtarak “Birinci olmaya mı, nikâh masasına mı gidiyorsun belli değil” Trençkotunu sıkıp koşar adım merdivenlerde kayboldu.

Yağız apartman eşiğinde dikilmekteydi. Kaybolmuş birinin gözleriyle caddeyi süzüyordu. Önünden yaşlı bir kadınla el ele küçük bir öğrenci geçip gitti. Fazla yürümeyip kaldırım kenarında durdular. Peşi sıra servis yanaştı. Yağız ayağını kaldırıma attı. Yavaş yavaş adımladı. Servis giderken yaşlı kadınla Yağız yan yana birbirlerini geçtiler. Fazla uzaklaşmamışlardı ki kadının feryadı yükseldi. “Eyvah, eyvah!” Yağız sese döndü. Yaşlı kadın Yağız’a doğru koşuyordu. Ancak dayanamayıp durdu. Nefes nefese, beli iki büklüm olmuştu. Yağız kadına sokuldu. Başına doğru eğildi. “Ne oldu, iyi misiniz?” Kadın üzüntü içinde “Torunum yarışmaya resim verecekti. Evde unuttu.” Yağız servisin arkasından baktı. Trafik ışıklarını saydı. “Resmi verirsiniz yetiştirebilirim.” Kadın telaşla hırkasının cebinden anahtarı çıkarıp uzattı. Yan taraftaki evi işaret etti. “Resim çantası, kapının hemen arkasında.” Yağız anahtarı alıp şimşek hızıyla fırladı.

Kapı anahtar tıkırtısıyla açıldı. Yağız yüzünde kocaman bir gülümsemeye içeri girdi. Önüne elleri hamurlu kadın çıktı. Yağız görünce kafası karıştı. Erken mi, geç mi geldiğini anlayamamıştı. “Dur tahmin edeyim birinci oldun.” Yağız kadını alnından öptü. “Yarışa katılmadım.” Kadın olduğu yerde kala kaldı. Yağız mutfağa daldı. Kadın kalbi küt küt atarak arkasından... Yağız heyecanla çocuğu, resmi nasıl

yetiftirdiğini, aralarından sıyrıldığı arabaları, arpıftığı trafik polisini anlatıyordu.